

тереси на участващите въ нея народи: за тази инициатива нему се отдава ролята на български Гарибалди;

трето, като дипломатъ. Нека помнимъ и това, че въ едно десетилѣтие на опитъ и наблюдение Раковски откри и показва психологията на западната дипломация и скрититѣ намѣрения на великитѣ сили спрямо България и балканитѣ, тѣхния егоизъмъ и лицемерие; той даде ясната и широка ориентация на бъдната българска или изобщо на балканската политика—по отношвние на Русия, запада и съседитѣ ни. Раковски сполучи да направи това съ вещината на честенъ политикъ и дипломатъ.¹² Съ своята небивала активностъ той достигна висотата на европейска политична личностъ. За него италиянецътъ Марко Антонио, разпространител на идеята за „Дунавска конфедерация“ и носител на революционния приветъ отъ Гарибалди до източнитѣ заробени народи, казва по поводъ срещата му съ него въ Бѣлградъ (1862 г.): „Раковски бѣше българинъ, може би, най-деятелниятъ, иай-влиятелниятъ въ своето отечество. Този човѣкъ е малко известенъ въ Европа, а би заслужавалъ да бжде по-добре познатъ. Отъ 30 години насамъ той работи, за